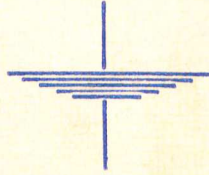

OTUZ İKİ YAPRAK

811
YÜR
1983
k.1

Yürekli

**OTUZ İKİ
YAPRAK**

I

Derleyen
Ahmet Yürekli

1983

İsteme adresi

P. K 197

A D A N A

Fiyatı : 100 Tl.

Dizgi baskı :

GÜRPINAR MATBAASI

ADANA

BU SAYIDA

Sunuş	İsmail Ferafköse
Ölümü Özgür Güzelliyorsun /şiir/	Mustafa Yürekli
Şairin Öz Vatamı /şiir/	Ahmet Yürekli
Onlar Rüzgâr Savruğu Küle Benzer /ş./	E. Boğatemur
Yaram Yâr /şiir/	Ahmet Yürekli
Dilsizim /öykü/	Fatih Malmanoğlu
Bir Vakte Çekirdek Ölmek /şiir/	Yavuz Selman
Sofra /öykü/	Ahmet Yürekli
Mavi Sabah /şiir/	Mustafa Ulus
Martılara Takılı El /şiir/	B. Fevzi Yıldırım
Hâk'ın Sesi /şiir/	C. Râb.
Mimli Türküler /şiir/	Ahmet Yürekli
Bir İki /şiir/	Ahmet Yürekli
Beyaz Tülbent /öykü/	Abdurrahman Baz
Dobura dobur /şiir/	Ahmet Yürekli
Kum Fe Enzir /şiir/	Ahmet Yürekli
Sevda /şiir/	Ahmet Yürekli
Sahipsizlere /şiir/	Ahmet Yürekli
Ana /şiir/ —	Ahmet Yürekli
Şiire Usamsılık /şiir/	Ahmet Yürekli
Ağıt /şiir/	Ahmet Yürekli
Sıkış Gönlüm /şiir/	Ahmet Yürekli
a. b. c. /şiir/	Ahmet Yürekli
Diğer Şiirler	Ahmet Yürekli
Sohbet	Ahmet Yürekli
Gündoğdu /şiir/	Ertan Boğatemur

yaratan sözcüklere dökten yetenekli gençlere yeni bir zemin hazırlamak. Ama bu yeni zemin diğer zeminlere oranla daha sert daha dayanıklı olması için de elimizden gelen çabayı esirgemedik.

Dar imkânlarımızla şimdilik böyle bir yapıyla karşınıza çıkıyoruz. Edebiyata ve sanata gönül veren dostların desteğiyle sunuyoruz daha etkin bir şekilde bu hizmetimizi sürdüreceğiz.

Şairimiz Mehmet Akif bir şiirinde şöyle der:

«Ses yok
His yok
Hareket
Sevgiden eser yok
Taş mı kesildin?
Hayretler veriyorsun bana
Sen böyle değildin.

Bizde böyle olmamak için sesimizi duyurmaya çalışıyoruz. Galiba bir çırpıda birşeyler anlatabildik.

İşte böylece de temeli biz attık, harç ve diğer malzemeler sizden, yapısı bizden deyimiyse sunuşumuzu noktalamak istiyoruz.

Haydi hayırlısı!..

İSMAİL FERAH KÖSE

ölümü özgür güzelliyorsun

Mustafa YÜREKLİ

Vakitler hâtıramızı yaşıyor
uzaklığı güzel
hüsnün ki yalınayak
geçmişe ait seviyoruz

ölüm dileklerinde söğümüş gözlerini
bir denizden çıkarır gibi kızarıp
getirip içime terk ediyorsun

gökyüzünü yıldız yıldız yaşarken
aya yürek biriktirmiş küheylanlara
dost eceller vadediyorsun

ömrün öbür yüzüne solmuş
dalgın gençlere sığınıyor
bu zarif günahların horlandıkça

hüznümün kıvrımlarında yordun dilini
yüreğim desenli şiirler diledin
oyşa rahata hazırdın
bilmezdin ki suçlamaların güzel olacağını

haydi kan ortasına korkma
atılğanlığımıza hasletin sardılar
özgür güzelliyorsun ölümü
bir beyaz tada
böyle genç başlıyorsun

ŞÂİRİN

ÖZ

VATANI

sevgili hasreti

dost azlığı

kalem kurnazlığı

sâir eder insanı

ve yine o şairin

hasret

ve yalnızlıktır

öz vatani

onlar
rüzgâr savuruđu
küle benzer

—
Ertan
BOĞATEMUR
—

— cama vuran yağmur
kâğıda çarpan gözyaşı
biraz umut
düşünce
ve mavi ağıt —

I.
onlar demişler
di ki;
bize benzer insansınız
nedir istek
ata yontuktan

halleri
rüzgâr savuruđu küle benzer
ey
arслан ağzındaki gedik dişler
baki kalınır
altı ırmaklı bir diyarda
iyi ecir
güzel tasdik
kalpte çiçekleşince

ettiğiniz
kâr üzre değil
haliniz
rüzgâr savurduğu kül
den gayrı değil

II.

süprülmüş caddeler
den gül tozun
yalnız kalbimde görülür
ayak izlerin

sen
gizli sevecenim

ellerim
yüzümde gezinir
titrek
belli
ellerim dereler devşirecek

düşünen muhlaşık
yüzüm pınar
çağlayım mevsimidir
alışık

YARAM YÂR

âh

yaram yâr
yine kanıyor
unut diyorlar

doğmayı güneş
uçmayı kuşlar
açmayı çiçekler
dönmeyi dünya
akmayı sular
esmeyi rüzgâr
birer birer unutsalar

unutmam seni yâr
unutmam seni

DİLSİZİM / öykü

Fatih
SALMANOĞU

— Karanlık
İhtiyar bir eşiğe gizlenmiş
İki çocuk koşuyor
Sessizlik

Öğle üzeriydi. Hava kararıyor, şimşekler çakıyordu. Gökten gözyaşı gibi ilk damla uzunca burnumun ucuna düştü. Belli di. Az sonra yağmur yağacaktı. Tüm mahalle sakinleri benimle aynı düşünceye sahip olacaklarki ,yavaş yavaş sokakları kendi haline bırakıyorlardı. Caddede bir sessizlik beni düşüncelere çağırıyor, aklım bir müddet dolaşıyor bildiklerimi. Sokakta bekçi ve benden başka kimse yok. Bu kaçıışı besmele çekilmiş şeytanlara benzetiyor çocuk aklım.

Önümdeki uzun caddeye çıkan ara sokakların birinden küçük bir çocuk çıktı. Bu taraflara geliyor. Yaklaşınca, sekiz yaşındayım, fakirim. Evim yok, sığınacak yerim yok. Diyen bir çehreyle tanıştım.

Yağmur küçük damlacıklar halinde yağmaya başlamıştı bile. Benim duygula-

rıma ortak olan bekçi, çocuğu benden önce kucaklayıp, bağına bastı. Ben de yaklaştım.

— Adın nedir yavrum?

Ses çıkarmıyordu küçük çocuk. Başını kaldırdı. Bekçiyi bir güzelce süzdü. Eline bir çalı çırpısı aldı. Dün yağın yağmurun toprakta bıraktığı nemin üzerine «EMRAH» yazdı. Fakirlik insanı bu kadar mı perişan eder, konuşmayı da ondan o'sa gerek; diye düşünüyordumki ben, Bekçi, «İki sorum daha var Emrah» dedi.

Bu arada çocuk yine çöpe sarıldı. Bir kalem çıkardım sağ cebimden. Okuduğum kitabın arasında not almak için bıraktığım sayfalar vardı. Bir de ondan. Çocuğa uzattım. Ellerini pantolonunun yırtık paçasına sildikten sonra tuttu. Gözlerime baktı.

— Niçin sokaktasın Emrah? Anan baban yok mu yavrum?

Emrah yazmaya başladı:

— Annem ben doğduktan hemen sonra ölmüş. Babam da iki yıl daha yaşamış. Onun da ölümünden sonra bana hiçbir akrabamız sahip çıkmamış. Ev sahibimizin çocuğu oluvermişim birden. Bana okuma yazmayı ev sahibimizin oğlu Fuat öğretti. Elime de bir hikâye verdi. Benim hikâyemmiş. Fuat'a şâir diyorlar.

Bekçinin gözleri yaşardı. Çocuğu bir daha kucakladı. Yavrum peki niçin konuşmuyorsun dedi. Çocuk önce, Boynunu eğdi. Sonra, kâğıda baktı. Boşyer kalmadığını görünce çubuğa bir daha uzandı. Toprağı güzel bir düzledikten sonra:

DİLSİZİM

yazdı. Bekçi aldı çocuğu ve gittiler.

Geride:

Üzgün kalbli ben

Delicesine yağın yağmur

Biraz da gözyaşı kaldık.

yakında **ÇIKIYOR...**

K U Ş L U K

Aylık

**SANAT VE EDEBİYAT
DERGİSİ**

SAHİBİ

Ertan Boğatemur

Yazı İşleri Müdürü

İsmail Ferahköse

Genel Yayın

Yönetmeni

— **Ahmet Yürekli** —

Yönetim Yeri

P.K. 197 — Adana

bir vakte çekirdek ölmek

Yavuz SELMAN

— babama —

Baba
Hele bırak konuşsun çocuk
İlkten sona
Kış senaryosunu ayrıntılıca
Gönlümde coşkun ırmak yetiştirdi
Bu kırmızı gül
Ey!..
Hayat baba
Sanma tıpulu
her gün ölünür
günde bin ölünür
Bu yol mezaristana gider
Eller cehennemden kor eller
Şiirin dizelerinde inanç
Perişan yürür
Baba
Bir vakte çekirdektir
Ölmek
Dirilmek

Şimdi köklerin kuruma mevsimi
Gönlüm özenti güverende
Bana can geldi senden
Görüntü âleme

/Bir çığlık denge bozmaya yetti
Bırak saçları baba beyaz gülsün
Baba gönlün genç tut/

Ellerim rıhtımda zencir devşirir
Derinliğinden deniz
in güzellik gülüverir

Baba inanıyorum
Bir vakte çekirdektir
Ölmek
Dirilmek

SOFRA / öykü

Ahmet YÜREKLİ'den

Pencereler açıldı.
İçeriye giren rüzgâr mihraptaki takvimi
çivisinden sökerek havalandırdı.
Yapraklar top top savrulup,
sergilerin üzerine dağıldı.
Toplamaya çalışanlar oldu.
Arka saftan birkaç kişi
yardıma başladılar onlara.
Sedat havada açık ellerini yüzüne götürdü
Sonra kalktı
Hemen gitmesi gerekiyordu
Ancak bugün öğlen nasib oldu,
değirmen teknesine yükü dökmesi.
Akşama iki saat vardı.
Raftan ayakkabılarını alıp, kapının önüne geldi.
Bir yığılma vardı.
Parmaklarının üzerine yükseldi
Bir şey göremedi dışarda
Herkes ağır davranıyordu
Teker teker çıkılıyordu
Kalabalığın ortasına daldı
Yararak ilerledi
Önünde iki üç kişi kalınca

yine parmaklarının üzerine yükseldi
Kapının eşiğinde Arap Mehmet duruyordu
Lacivert bir takım giymişti
Boğazında kıravat vardı
Başındaki şapkayı da yenilemişti
Çıkan herkese elini uzatıyor,
Sarı kiprikli göz kapaklarını yumarken,
dudaklarını kıvıldatıyordu.
Başkalarının duyacağı şekilde
Selevat getiriyordu.
Sedat elindeki ayakkabıları yere koydu
eğilerek işâret parmağıyla
topuğunu ayakkabının içine geçirdi.
Doğrulduğunda eline birden sarıldı o.
Gülüyordu sallarkende
Onun yalışması karşısında gevşemedi
Bir söz de söylemedi.
Çekip gitti.
ilerideki
çam torusuna bağlanmış atının yanına
Arkasına dönüp bakmadı hiç
Hayvanın başından çıkardığı torbayı
Semerin arkasına bağladı
Sonra yularını çözerek açığa çekti
Bir sıçrayışta atladı üzerine
İki üç defa üstüste atın karnını mahmuzladı.
Hızlı bir şekilde yekinen at,
koşmaya başladı.
Caminin ilerisindeki okul duvarıyla,
caminin avlusunu çeviren tel arasında.
İki metrelik bir yol

Aşağı doğru inen. Taşlık.
Çevreye nal sesi yayılıyordu.
Dereye varınca durdu hayvan.
Eğilip su içti.
Kafasını kaldırıp sağa sola baktı bir
Sonra yine suya eğildi
Bu defa dudaklarından süzerek içiyordu
Biraz bekledikten sonra
Sedat gür sesiyle "dâh,, dedi.
Yuların ucuyla hayvanın arkasına vururken,
ayaklarıyla da karnını mahmuzluyordu.
Arap Mehmet,
gözlerini son bir kez daha gezdirdi kahvede
oğlunu göremedi.
Hemen dışarıya çıktı.
Arka taraftaki evine yöneldi
Az ileriye varınca,
Ali'nin dibeğe tokmak salladığını gördü
Hanımı ve kızları da vardı yanında
Döğmelik buğday dövüyorlardı
Biraz yaklaşınca çağırdı oğlunu
Ali şalvarını çırptı.
Bıraktığı tokmağı diğer kız kardeşi aldı
Savanın kenarındaki ayakkabıyı acele giyip,
koşarak vardı babasının yanına
"Buyur baba. Bir emrin mi var?,, dedi
"İkindinden çıkarken,
Sedat bana yüz ekşitti evlat
Sandıkta benden başka kimseye oy yok
Bu köyün ondört yıllık muhtarım,,
dedi babası

"Gönlünü almalıyız keratanın. Hani müslümandır. İyidir., dedi.
Güneş batmak üzereydi.
Vakit hayli ilerlemişti.
Sedat, öğüttüğü yükünü taşıyan hayvana bağırdı
Kıyamadı vurmaya.
At hızlandı.
Yola ev sırt dönüyordu.
Önü dağlardan tarafaydı
Arka kapının önüne yıktı çuvalları Sedat.
Kapıyı çaldı
Yuları üzerine atılmış hayvan,
evin önüne yürüdü...

Bu evde doğmuştu.
Yıllardır bu evin çevresinde, bu köyde yaşamıştı
Kapı aralandı.
Un çuvallarını kucaklayıp kucaklayıp attı içeri
Sofaya vardığında derin derin soludu.
Terliydi. Boynundaki mendile yüzünü sildi.
Ocak yanıyordu.
Sayacağın üzerinde isli bir tencere vardı.
Yemek pişmişti.
Hanım görünürde yoktu.
Az sonra içerden sesi duyuldu.
Yufka ekmek suluyormuş.
Sevindi Sedat.
Merdivanın başına vardı.
Üstünün ununu silkelemeye başladı
Evin önüne yıkılmış odunu gördü
Ve şaşırıldı
Nasıl olurdu?

Kim getirebilirdi
Hanımını çağırdı
Kocasının sesine içeriden çıktı kadın
Arkasından küçük oğlu Muhiddin de geldi
Sonra annesinin bacaklarına sarıldı
"Muhtarın Ali getirdi,, dedi kadın
Sonra sustu
Boynunu öne büküp durdu öylece
Sedat çok kızıştı
Bağırıp, çağırdı.
Buna hiç bir anlam veremedi.
Abdest aldı ve akşam namazını kıldı
Yine de öfkesi geçmiyordu...
Ocağın önüne sofrayı sermişti kadın
Kendisi yoktu
Oğlu diz çömelmiş bekliyordu
Odanın kapısını açtı
Seccadenin üstünde ağlıyordu kadın
Daha fazla bakamadı ve kapıyı örttü
Sofraya yanaştı
Oturdu
O olmayınca tabağa uzanamadı
Sofra boş gibiydi
Önemli bir açık vardı. Bekledi biraz
İkinci çağırışında kadın geldi.
Karşısına oturdu.
Ekmeğe hiç uzanamadı
Kaşığı almadı.
Gözlerinden hala boncuk boncuk yaş dökülüyordu
Eşine baktı Sedat.
Ağzındaki lokmayı yutamadı

Ağzındaki ekmek de gittikçe büyüyordu
Katılıyor. Çiğnenmez oluyordu.
Dona kaldı öylece...

Dört yıl önceydi. Vakit geçmişti.
Hanımın sancısı tutmuştu
İlk doğumu olacaktı bu, Muhiddin doğacaktı.
Ne yapacağını şaşırılmıştı.
Üzerini giyerken eli ayağı tutuşuyordu
Adeta dolaşıyordu bir birine
Odanın ortasında dikilip kalmıştı bir süre
Sonra çocukluk dostu Emin'e koşturdu.
Uykudan uyandırmıştı onu. Kucaklamıştı.
Bağrına basıp, hıçkırılmıştı.
"Şaşıyorum,, demişti.
Birlikte köye varmışlardı
Muhtarın ışıkları yanıyordu.
Emin; "Arap Mehmet'e söyleyelim.
Bizi kasabaya götürsün,, Dedi.
"Ebe hanımı alalım.
İlk doğumda çok iyi olur,,
Kapıyı çaldılar ve Ali açtı
Buyrun demişti onlara
İçeriye almıştı onları
Odaya girdiklerinde çok kalabalık gördüler
Orman şefi, ormancılar, öğretmenler, köyün ağaları...
Tüm buradaydılar bu gece
Ortada büyük bir sofraya vardı
Bardaklar içkiyle dolmuştu
Herkes gülüyor, ara sıra kahkaha atıyorlardı.
Emin muhtarı dışarıya davet etmişti.

Şefin sağ tarafındaki minderde oturuyordu o
Ne kadar rica etmişlerse de kalkmamıştı
«Ne diyecekseniz, deyin» demişti.

Emin çâresizce;

«Taksiyle kasabaya kadar
beraber gidebilir miyiz diyecektik de.
Sedat'ın hanımı doğum yapacak.
Ebe hanım getireceğiz.» demişti.

Basmıştı kakkahayı

«Sorun lân..!» demişti Arap Mehmet

«Şu ağalara sorun

Hangisi hanımının doğumuna ebe getirmiş.
Bunlar sizin gibi mi akıllı lan»
demiş demiş gülmüştü.

Sabit dayanamayıp dışarıya çıkmış

Giderken de Emin'in kolundan çekmişti de
çıkaramamıştı.

O muhtara;

«Efendim. Biz getirmek istiyoruz.

ücreti ne ise taksinin vereceğiz» demişti.

— «Olmaz» diye diretmişti o'da.

«Benzin az. Yolda kalırsınız.

Hem sabah şef'i götüreceğiz» demişti.

Hepsi birden kakkahalarla gülmüşlerdi

Sabit hanımın yüzüne baktı

Dayanamayıp tekrar büktü boynunu

Ağzındaki lokmayı hâlâ yutamamıştı

Annesiyle babasının haline bakıyor

Küçük Muhittin'de yiyemiyordu yemeğini.

mavi sabah

Mustafa ULUS

Geceyi yarıp bana ulaş
Ey güneş
Mavi sabah ve yıldızlar
Gönlümde ışığa ihtiyaç var
Hızlı solumak bir acının öyküsüdür
Ah sevgili beri gel gel beri/yaklaş
Yummadan gözlerimi açık
Yol yokuş
Görülmez bir türlü mavi sabah
Gitmek
Mekanik dünyadan ıssızlığa
Atmak kendimi ve bulmak yeni beni
Uzlet yetişir
Yürek pabucumdan çeksin elini acılar
Uçmayı yeğliyorum yön yıldız
Ölmek martılar gibi yüzmek sularda
Ve mavi sabahta sokakta ölmek
Solumak Yusuf la yusufun kuyusunda

martılara takılı el

B. Teyzi YILDIRIM

Günün çıplak dünyasına
Açılan gizli sinedir
Kolaçan eder tornavida el
Bir elbise sunar
Kaçarım sahile kaçarım
Ve martılara takılır el

Öğle sıcağında sokaklarda
Dolaşırken bitkin bitkin
Simit satan kavruk yüzlü kardeşim
Ve ben
Sineklerin istilasına uğramış
Dut ağacının koşullu gölgesinde
Yarım karpuzumuzu dişlerdik,,

Ben bilmezdim o bilmezdi
Biz bilmezdik çemberden atlamayı
Öğrettiler
Karpuzu yarım bırakıp
Gerisin atışı

HÂK'IN SESİ

C. Râb

I.

Dünya hayatına benzer
gökten indirdiğimiz su.
İnsanların ve hayvanların yiyecekleri
bitikler sayesinde birbirine girer.
Nihâyet yeryüzü bezenip, süslenip
Sahipleri onu elde etmeğe kâdir
odukarını zannettikeri bir sırada
gece yahut gündüz emrimiz
geliverdi de netice orayı sanki
birgün önce yokmuş gibi biçilmiş
hâle getirdik
Düşünen kavim için
âyetleri tafsil ederiz.

II.

Onlara dünya hayâtı için misal getir;
O, gökten indirdiğimiz yağmur gibidir
ki, sayesinde yerin otları
birbirine karıştı nihâyet
Sabaha kuru çıktı
ki, rüzgâr
öteye beriye uçuruyor
O her işe gücü yetişendir.

III.

iyi biliniz

ki, dünya hayâtı oyun

eğlence, süslenme, birbirini övünme

ve mal

çoluk çocuk çoğaltmak

hususunda birbirinizle yarıştan ibaret

Tam bunlar bir yağmur gibidir

Bitirdiği ot kâfirlerin hoşuna gidende

kururda sen onu sararmış

daha sonra

dönmüş görürsün saman kırıntısına

dünyaya aldananlar için

âhirette şiddetli azab vardır

— âhireti ihtiyar edenler için

Allah'ın mağfireti ve rızası vardır

Dünya hayatı

İnsanı oyalayan metadır.

I. Yunus 25

II. Kehf 45

III. Hadid 20

mimli türküler

Ahmet
YÜREKLİ

ağarana tan yeri derler
henüz görünüre çıkmaz yüzün
sarıldıksıra geceler ıslanır
kelebek işlemeli mendile

kalbim bir denizin sahilidir
ya da limanı diyelim tüm gemilerin
cihan gözün yakadursun
bu kalp küllü karavanaya özenir

ilk duyuşla dilaltı edilir
sensizliğe söylediğim mimli türküler
gözler körolası gözler
dudak çürüttü
sonra doldu dış kovuğuna seller
ve bekler
ergişliğe bihaber dilekler —

/bismillah
şirimi okuyan şeytansa bırak
sın diye.../

nere gitsem peşimde gözün var
unutturuluyordu hemen hemen
bekir yanıbaşı
yeğ bildik
tatlı acılara kucağın
ağladık
bir yeriyle oynanmış çocuklar gibi

çocuk gözüne benzer sokak lambaları
duysan gerek
kent meydanlarında her gece
hıçkırık
fabrika bacaları da bozulmuş
netsin
bakarak yaşamının becerilmeyişi

birimize bebek emziği verilir
diğerimize güvercin gagasıymış gibi dut
bildiri
gezinir üzerimizde sisli sessiz bulut

BİR / İKİ

BİR

alır başımı birgün
uzaklaşırım dünyaya
ve yaklaştıkca kucağına
içimde yeşerdiğini görürüm
mutluluk filizinin

İKİ

simsiyah ırmaktır
akar gözlerim
bilsen gözlerin bir
mavi deniz senin

kum fe enzir

Sokaklar
dan bir tutam umutsuz göz devşirdik
girsin için yeni sevda stardına
pınar olsun için
bülbülleri binbir lisanla kucaklara koyverdik

biz dili en yanık çölden bir bölüm
okyanus susayığı
ulaştık birer sayfa ağıtla
paslı kulaklara

en çok rüyalara montelidir
bir de mısralarına şiirin
nasibi kucak duaları

gerekirse
olabilir
kaplanın kefenine kalıcı konuklar
paylaşmak yılanla alınan nefesi
ve lâkin düşünülemez
bardağı taşıran son damlayı kardeş bilmek
ya da şifa olsun için
ele yüze pislik sürmek

gözler bilinir sabahı öğlenin çatı sıcağıdır
ve gözler
gece ikisinde öğlenki işinin kucağındadır
dense yeri midir
biz adamı gözünden tanırız

berrak su derinliğinde yüzer temiz manalar
şiiir etsin suüstü
ey kalbi imkânsızlığa çarpan genç savaşıçı
cennet dilencileri ey
çıplak ve her hücrası gözüken onsekizinde kızlar
gibi soyun ve sunun kalbinizi
heyecanın noktası doruk
bir ses işitir kulağınız
değil çoban kavalı

der
kum fe enzir

vakitlerin kuşluğunu güvercinin gözü bilmek
yetmez
göbeğe kadar bildiri gibi sakal indirmek

TÜLBENT / öykü

Ahmet
YÜREKLİ

— Kalbimin kurak yerlerine, ıslak mendil dokundurmuşçasına tatlı, sisli bir havada uçak yolculuğundan heyecanlı, bir artı bir eşittir: ikiden gerçek bir olayı kalem ucuna aldım —

«Birinci sahifeyi normal, ikinci sahifeyi çifteli, üçüncüsünü karmaşık okurken, dördüncüde harfleri seçemez oldum» dedi. Müsaade istedi. Sonra sallana sallana odasına gitti. Sanırım uyumuştur şimdiye. Lambayı yanık bırakmış. Söndürmeye zorsunmuştur kimbilir. Kimse rahatsız olmasın diye parmaklarına basaraktan loş karanlığı aralayıp pencere kenarına geldiğinde onu kitap okuyor gördüm. Dört duvarı, son baharı gelmeyen çiçekler gibi rengarenk kitaplarla dolu, ortasında büyük bir karyola, ninem ve rahmetli dedemin hediye ettiği bir çift terlik karyolanın yanışabında...

Önceleri akşamleyin, okuduğu tüm bilgileri, öni açılmış birikinti su gibi bizlere aktarır ve o hızdan gönlümüzdeki kurduğumuz baraj sayesinde aydınlık bir dünyaya sahip olurduk.

İhtiyarlamıştı. Hiç unutmam... Ben ihtiyarlayınca hiçbiriniz yüzüme bile bakmamız diyordu. Haklı çıktı. Karşımızda hertürlü rahatlığa bir kilometre uzak, paslı çivileriyle oturanın bacaklarına sevimsiz dokunan bir koltuk üzerinde uyuyakalmışken kimse

ilgilenmiyordu. Götürürsem yatağına bir ben. Başka yok. Oysa sözü söylerken hyli kalabalıktık.

Sabah olmuştu. Rüyamda ihtiyarlık günlerimi görmüş ve beni sevindiren dört torun öpmüştüm. Lavobayla olan işimi görmüştüm. İslağımı kurulumak için havlu almak amacıyla yöneldiğim sıvası düşmüş uzun bir koridorun sonundan beyaz bir peşkirle bana doğru hızlı adımlarla yol üreten ninemi gördüm.

— Evlat. Hayırlı sabahlar.

— Sağolasın nineciğim. Rahat uyumuşa benzersin.

— Ee... İşte.

Bu arada ninemin verdiği havluyla yüzümü kurulayıp, annemin ocağa koyduğu mavi çaydanlığın buhar diliyle çağrısını işitip, o yöne doğru yürüdüm.

— Kızkardeşim geldi. Yukarıya üzerimi değiştirmek için çıkmıştım. Aynaya baktım. Eksişim kalmamış. Saçımı da son defa tarayıp, birinci katın salonuna inen merdivenleri saydım. Salonun ortasında son derece özentiyile kurulmuş masadan önce bir bardak çay alıp dolaşarak yudumladım. Aklıma bir dörtlük geldi. Onu not ettim;

kalbi yamahlı sevda halılarına benzer

işte öyle bir kız

tarihi birköşkün penceresinden bana eleder

avcunu diliyle güzellesin

güzel kız

bu kalb oyuna gelemez

— der işte öylesin

sen bensizliğe doğru yol al.

Kahvaltıya koyuldum. Bu arada lavabodan ayrı-
lıp mutfağa girmek isteyen nineme;

— Nineciğim. Kahvaltı hazır. Buyurmaz mısın

— Geliyirum oğlum, teşekkür ederim.

İçi çorba dolu tabağı bir çırpıda boşaltıp hafif yiyeceklere başlamıştım ki; ninem geldi. Parmakları küçük çay kaşığına uzanırken bir sesle otokritik yapan aklımı birden durduruverdi.

— Evlat!.

— Buyur Nineciğim.

Sessizlik hüküm sürdü birara. Sonra...

— Yaklaşık altı aydan buyana hiç dışarıya çıkmadım. Müsait bir zamanın var mıydı?

. Aslında başımı kaşıyacak zamanım olmadığı halde hayır desem ninem açısından üzülecek bir durum olacağından evet demek zorunda kaldım. Caddelere çıktık ninemle. Çarşı - pazar ve ev. Bugün görememiştim onu. Koridorda, kalkonda, salonda, çalışma odasında, mutfakta, annemle, babamla ninemle, elele, içiçe, gönül gönüle yaşarken, içimi parçalayan bir onsuzluğa dur diyemiyordum.

Afedersin sayın okuyucu. Başım ağrıyor. Öykünün devamını yazamıyacağım. Özetle; Dedemin nine-me hediye ettiği beyaz tülbent yandı. Sanki çıkan tütsü de ortalığı mateme bürüdü. İşte öyle...

YILDIZLAR

*

evrende katreyim
dünyasın gönlümde
sıgmiyorum cihana
sensizliğimde

*

güller öğretti
bana ölmeyi
gör diye
kör diye
açıldıktan sonra
solmayı

*

haklı yere yenen
kötek izi
yara diye göstermez
kendisini

m a h p u s t a

Ahmet YÜREKLİ

esir kamplarında gece yarısı
güneşi florasan odalar
isterim
affetsin beni tüm dakikalar

işte yüzüm
ormansız çıplak dağlar gibi
tırışı yerinde
alnımın ortasında bir kelime
gözyaşlarımda yüzenler
ve paslı baraj kapakları
sen sadece umutsun
mavi istek

taşması istenir
kaynadıkça gönlümün
dudakta sürgün/tutuklu kelimeler
saatler sölpükçe yaşanır
gözün sayfalarından hürriyet okunur
dilé kilitli hüzünlü türküler

/biz bu savaşta varız
gardaşım dik başımı / bu yön bak
kitabın her sayfası bir dudak
kuru
yalnız kabirlerde ıslak

bu yoldan

gözü kara tülbentlerle bağılı duygular geçer

halsizim

gardaşım yoruldu/kaçmaktan yoruldu

boğazım yaşarsın içindir sakız sevgilim

dilsizim gardaşım/ dilli dilsiz

demir örgüden sızar

sabah

kulağımı bir bilâl öper

hayal dünyasında başım döner de döner

taşlara hissiz diyen utansın

mapus duvarları buğulanır

kurak

çizgi çizgi çatlaklar

hasta dudağı gibi

işte yüreğim

işte öyle

şair söyler kalem yazar

mahpusun

dünü bugünü öbürgünü

hoşgün bir zaman önceydi

şimdi sokaklarda da mahkûm var

gökyüzüyle ilişkimiz

Ahmet YÜREKLİ

perdesi siyah perçinli gök
sökmüşler güneşi/almışlar avcundan
ellerimiz sanki çivili

yayla bürücek
yolların donuk sığar gözümden
beyin üşür
ellerimde bir fenerin paslı kulpları
yayla bürücek
zifirilik ne güzel

bir mısra bürüceği aydınlatır
satırla istekler göğe tırmanır
şimdi sessizliğe çığır diyorlar
gökten gelir

şaire ayna tutmak ne yayla bürücek
sevgilimin güvercinleri
gecenin kapısına yuvalar
kapıda sürülerce örümcek

avcundaki bu dere hangi denizin yuları

göge tırmanır ağıtlar
ellerin gelir yüzerek
yüzümde
ellerin yüzme öğrenecek

gökyüzüne kalbimizden örklenmişiz
duygular sehada can çekiştirir
düşlerin beyni bulanık

SEVDAN

akan kan
yaradan
bil sevdandan

bu sevgi
kabullenmez
kuru ifâdeliği

ölüm
yolunda
cennet bil
sevdandır
verbi bana
gül bahçesinin
davetlisi gibi
koşma zevkini
ölüme sevdan

sıkış gönlüm

Ahmet YÜREKLİ

zaman ta ciğerime dokunup da geçer
kalb atışımın rengine
boyanıp da geçer zaman

karanlıklar zifiri
izinsiz yüklenir göz kapaklarıma
ve dünya boynu eğik döner
bizi hopettiği günden beri

biraz daha sıkış gönlüm
iyice gireyim içime

a ğ ı t

Ahmet YÜREKLİ

işte şuramda naralar
artık ömrümüzce dertlerle ebeebeyiz
ince/iğne ucu iplik sızı
dağlarca sevdalara gebeyiz
gökyüzü açık avuçlarda aydınlanır
gecede yer etmiştir göz izleri
artık beynimizdeki karıncalar

büyük puntoyla yazılır

kırık dizlerimiz

betona iz sunar

gönlüm hissettiğindendir gizli güzelliği

birazda uzaklığındandır

biraz da

ağlayışım

mısra mısra

şir şiir

satır satır

bastıramaz gayrı yalnızlığım türküler

dayaksız da ağlanır

amansız dokunur rüzgâr

saç tellerime

yurek bellerne

şu sazım bir düzen ister

aşiley vahiley ley canım hey

insan bizleri yüzünden tanır

ki yüzler

sevdaısına yüzüzlükten utanır

ana

Abdurrahman baz

birak masada kalsın ekmek
testide su
pencere camları kirli/ayna puslu
birak saçlarını dağınık kalsın
ana gözlerin uykulu

susuz beklesin saksıda çiçek
eyvah yalsızlıktan köpek ölecek
birak takılı kalsın meyveler ağaçta
kırlangıçsa havada
dama düşen ince yaz yağmuru...

ırmak akar gölde dinlenir
anamsa çalıştıksıra
birak kalsın süpürgeler duvarda
köşede çamaşır/sabun kovada
anne gel yanıma/otur
otur anne iş bitmez

şiiire usanıışlık

Ahmet YÜREKLİ

dudağımda can çekiştiren kelimeler
artık şiiirden de usanmıışım
kâğıt
kalem
vesâir
artık bıkmıışım/usanmıışım -

/sen misin ansızın sokaklarda vurulan
gözünden mi yaralısın yoksa kulaktan mı
veya bir başkanız mıydı ortalıkta kıvranan/

bu da böyle bir şiiir
gün doğar / gün batar /an gelir
belki de bana da derler şâir
sayfalar harman yeriymişcesine savrulur
ve benden
güne tanış olmayan sözler umulur

/yaz günleri uzun olur
koruklar üzüm / yaşamak arzum olur
yaz güneşi gözün olur
yanık yürek yalvarır / mahsül öziin olur /

sahipsizlere

— âh şu destanlar

Ahmet
YÜREKLI

kardeş mi teselliye çağıran mısralar
ne gerek
namlu ucuna mı layık bu kullar —

ateş değirilmiş belleğimdeki metallere
kilometreler çaresiz çirpınır
hiç kesilmez çığlığınızdır sizin
kulaksıra gelir

içim diye gösterdiğim yerler ilişti
mermiler savrulan rüzgâr
mermiler donuk ölüm gibi geçti

er bırakılmamış
sahipsizliğinizin sezilişi
kalpten püsküren dumana yazılır
ağıtı şairin
sanat işi

diyardı öpüp bağra basılacak
bir alçak
iki alçak

kim inanır
gelip seni bizden kaçıracak

hıçkırdı gürüldeyen gök gibi
şimşeğe benzer

çocuk ağıtarı tarihte mevki teşkil eder
çocuk ağıtları hızla giden trene benzer

kinden sayfalar gözbebeğine kilitlidir
ki tank ucunu pörsüten vechile
bir de tüyü direk kılan ürperti

gün gurbanın olam doğ gayrı
baktıkça kararıyor ufkun bayrı
dudakları paslı telle dikilidir
çözüleceği gün ve gece
formülsüz bilmededir

bir pişmanlık sisi bağlar göz önlerini
ilk deyişte anlaşılmayan kesik cümleler
eğilmiş boyunlar günahsız her yönleri
birşey ifade edemez gelir eksik cümleler

kaynar kazana misafir mutlu günleri
ne ki

çırpınsa da domur kadar
kuş kadar tenleri

verilmez geri elinden çalınan yerleri

ince uzun çileli ırmakları ilerde
birleştirmeliyiz deniz denen yerde
bu gün ölüm olsa gerek

en güzel susmak
ölüm olsa gerek bugün

a. b. c.

a.

o bir anlık gülüşümü
dürün katlayın
aman ha/iyi saklayın
ben yine paçaları çemreyip
dalayım dertlerin içine

b.

hasret almanın güzelliği ey
çek beni çek beni
bildik çehreler biriksin
ruhumun hendeklerine

c.

şu anki saniyelerimi sanki
değil dağda bağda
geçirmişim gibi gelir
cehennem denen diyarda

ŞÖYLEŞİ /

Adem Akarmut
Ahmet Yüreklî'y'e

Üç / İki / Bindokuzyüz seksenüç / Saat: Oniki.
Bir yolda yürüyoruz. Gözümüze bakan çok.

A. A.: Gördüğümüz kadarıyla günümüz toplumunda, sevgilisinden ayrı, dertli, kimsesiz diye tarif ettiğimiz kimseler, saç sakal bırakıp, giyimine pek önem vermiyorlar. Aynı şeyler büyük ölçüde sizde de görülüyor ne dersiniz?

A. Y.: Aynı hal üzereyiz Adem kardeşim. Dertliyiz.

A. A.: Özellikle sakal hakkında daha neler söyleye bilirsiniz?

A. Y.: Topulumuzda genelde emekliye ayrılmış ve aldığı maaşı yemek için bir kenara çekilmiş, atmışını geçmiş'er bırakıyor. Daha önce bırakmayışlarını da «Hanımım izin vermiyor / iş yerinden kızıyorlar» gibi gerekçelere dayandırıyorlar. Dinimizdeki işçi işveren ilişkisi ve kısıtlaması açık. Karı-Koca ilişkisi ve kısıtlamalarda açık. Buna göre düşünelim.

A. A.: Evet.

A. Y.: Kardeşim ben şu binaya çıkacağım. Ya'nız çıkmam gerekiyor. Görüşürüz.

A. A.: Rica ederim. Bir de teşekkür...

Not: A. Y. Cümleleri daha edebî sıralamıştı. Fakat not almadığım için aklımda kaldığınca yazdım.

SÖYLEŞİ /

Ali Onur'la
Ahmet Yürekli

onbeş/üç/bin dokuzyüz seksenüç. / saat. onbir
tak

.....

tak

.....

tak

.....

ondokuz / üç / bin dokuzyüz seksenüç / saat: onbir
tak

.....

tak

.....

Çat.İç kapının cingirtısı

Dış kapının anahtar deliğinin sesi...

Çat.

A. Y.: Selâmün âleyküm ağabey.

A. O.: Aleyküm selam kardeşim. Buyrun.

A. Y.: Teşekkür ederim. Girmeyeceğim.

A. O.: Müsait canım. Buyur.

/takonya sesleri

mutfakta açık kalmış çeşme sesi

çocuk ıngaları/

A. O.: Şöyle buyrun. İsteddiğiniz yere oturun.

A. Y.: Sağol ağabey. Yeni kitap var mıydı

A. O.: Pek yok sayılır. Dergilerin sonar sayıları geldi. Üç şiir kitabı. Bir de öykü. Siz oturun ben çıkarayım.

...

A. Y.: Ağabey şu satırda «EMEKLİ» sözcüğü geçiyor. Biraz aydınlatır mısınız

A. O.: Şimdi kardeşim. Dinimizce, bir insan ailesinin ve kendisinin rızkını kazanmak için, helal yoldan, ömrü boyunca çalışacaktır. Yani şu yaşa gelince çalışılmaz diye bir kayıt yoktur. İşler biraz hafifletilebilir. İşte öyle...

A. Y.: Ağabey dikkatimi çeken diğer bir göz görgüsü de, odada kotuk, sandalye, sedir gibi şeylerin olmayışı. Bu konuyu nasıl kavrayabilirsin?

A. O.: İstersen başımdan geçen bir olayı anlatayım. Mevzu aynı. Bir sohbeteydik. Perdelerin uzunluğu meselesi gündeme geldi. Sonra birisi başına geleni anlattı. Bir sohbeteymiş. O sohbetteki bir adam yaşamış. Adam işyerinde memurmuş. Koltuğuna ayak ayaküstüne atarak oturmuş. Bu arada içeriye müdür gelmiş. «Saygısızlık istemem. Doğru oturun.» demiş. Memur da; «Bu merete böyle oturulur.» demiş. Ben Hüseyin'in yalancısıyım.

A. Y.: Ağabey müsaade edersen ben gitmek istiyorum. Uğramam gereken bir yer daha var.

A. O.: Biraz durun.

/Süt, meyve, su,/

...

A. Y.: Hayırlı günler ağabey. Selamiün aleyküm.

A. O.: Güle güle. Aleyküm selam.

SÖYLEŞİ /

Mehmet Doğan'la
Ahmet Yürekli

Ondokuz / Üç / Bindokuzyüz seksenüç / saat: iki / Okulun kapısındaki nöbetçi, erginlik çağına girmiş bir kız. Kenara çekildim. Bir hademe geldi. Erkek. Kimliğimi ona verdim. İçeriye girdim. İç kordadaki nöbetçi öğrenci de kız. Danışmaya baktım bir bayan oturuyor. Telaşlı bir öğretmen muavinler odasından çıktı. Erkekti. Sınıfa girdi. Muavinlere baktım, bayandı. Müdürü gördüm. Erkek. Mehmet Bey'i sirdum. Dersi varmış. Hastası olduğu için gelmemiş./

Ondokuz / Üç / Bindokuzyüz seksen üç / Saat, dört
Zımr

...

Zımr

...

Zımr

...

Yirmi / Üç / Bindokuzyüz seksenüç / Saat; On Okulda aynı tezgâhtan geçerek Mehmet Doğan Bey'le görüştük.

A. Y.: Muhterem ağabey. Bir dergi çıkarmak istiyoruz. Tavsiyeleriniz nedir? Bize denemelerinizden verebilir misiniz?

M. D.: Kardeşim. Yerinde ve Allah'ın razı olacağı bir görev. Ne hal üzere?

A. Y.: Ağabey. Sanat ve Edebiyat Dergisi olacak. Yaklaşık dört aydan bu yana uğraşıyoruz. Gerek maddi gerekse yazı işeri için dolaşıp dururuz. Sıra sizdeydi...

M. D.: Ölçüler belli. Çizgi mağlum. Yol görünümde. Yazıların birkaçını inceleyeyim. Detayını görüşürüz. Allah razı olsun. Derse girmem gerek. Haydi hayırlısı...

A. Y.: Sonra uğrarım. Hayırlı günler.

Yirmibeş / Üç / Bindokuzyüz seksenüç / Saat.

Yarım.

Üç kişiyiz. İmamımız Ramazan ağabey. Zili çalan da o.

Zııııı

...

Zııııı

...

Zııııı

...

dobura dobur

Ahmet YÜREKLİ

yağmur kendirleri üstümde sarkaç
üstesinden gelir şehrin
tabyalar döver rahmetin gayrı

geçkin farfaracılar müteşekkirdir
tornaya becerilmiş sözcükler
kanında küf yatar sür git yalnızlığını
köz bir sabır ašhabına

obur tenhaların güvertesinde
kalbime akındır posta güver cinleri
eylül bir mevsim tatilidir
son yazdır yalnızca

pek yakınların
fettan bedeninin yurduma girer
doyar mefruk sevgimiz
duyulur her ses
bozuk yoktur sevmemde

kisrâlar devirerek ve totemler
yumulur parmakların pistlerde yağızdır
atlayan atlayan ve işaretleyen
öncül iyi baharlara

dam deşenir
muhacirdir adı
mazbatası nadir mühredilmiş anlamındadır

uzaktır doygun mekanına
hayli metreler giz durdular peşinde
dobura dobur
eyyâmı külfet saymadılar
bekleştiler

çocuk doğurdular dert bilendiler
her kentinde yaşamak
onur adına tutulan
oruç oldu
güneş oldu

jüriler kaltabanlar derlenmiş
paslı sesler serçeler evvelden
kendinden sürgün ve mahfuz

babalığı bir karaltı buldu
kavlak kızları
sedirlerde yağ dağları
gölgeler ki umutlarıma heyran
boş yere sığıntı kalmadım
bu sevda sezonunda

anılar

Ahmet
YÜREKLİ

hazan çökmüş kalb odalarına
iş görmez bacalar
rüzgâr bulduğunu savurur
rüzgâr bizî savurur

gözyaşlarımıza kulp takılır
görünmezdeki sevgilinin kucağına boşanır

tam tamlar çarpan kalbindir
senfonisinde yalnızlığın raksı
duygular
duygular sayfalarca vuruşur

dilimde bir dizenin ilk hecesi
gözlerin ve nakışlar
dudağımdan çıkmaz gerisi

/destânımız bulut omuzunda
kelebek sırtına yük olmuşuz
zamanı dondurmuşlar
kenarında uçurumun
bir karpuz yardık / bahtımız al
karga gagasında süren uykular/

eteğinde son turudur gözlerimin
bavuluma bol gelir bunca anılar
varsın adım sömürsün cadde
dilimi kaldırım halatıyla kösteklediler

adımız duvarlara yazılır
biz arananlarız
bir sulu kayıplığın sonunda
toplu iğneyle
dikenmişcesine çıkarılanlarız

çık görünüre sevdiğim
düşüngenliğim sürecek

İsmail
FERAHKÖSE

şiiir,
içimizdeki
durgun fırtınaların
akkağıtlara
nakşedilmiş halidir
ya da
duyguların
dizeleşmesi

çocuklar için

ŞİİR

K İ T A P

Fatih SALMANOĞLU

sayfa bir
doğruyu yösterir

sayfa iki
hoştur bizimki

Sayfa üç
okumamak güç

sayfa dört
gör açığı ört

sayfa beş
değildir kalles

sayfa altı
güzellik boşalttı

sayfa yedi
emr-i bil mağrûf dedi

sayfa sekiz
dillerde sakız

sayfa dokuz
hem okus / hem bokus

sayfa on
bu mısra / son...

ISSIZ dizeler

İsmail
FERAHKÖSE

/sevmeye
ya da
ölmeye dair

kendi malım olsun istiyorum
şu dibi çıkık dünyayı
o gözler ki evrende mahpus
eller yüreğimin üstünde
dillere toprak sürülmüş/suspus

avazım çıksın istiyorum
ya da başımı alıp gitmek
hep dizelere yüklüyorum
suçumu günahımı gizemimi
artık kendimden yılıyorum

susarak anlatmak sevgiyi
ölmek de demiştik buna
mısralarla yürek emzirip
pek beceremedik çocuk sevmeyi

arıza var düşümde
bulutlaşmış hayaller yetmez
sevdamdan yana sessiz
gömüldüm yine dizelerime

gözlerime hüznün dadanmış

/ ölüm bize ne uzak bize ne yakın ölüm
ölümsüzlüğü tattık bize ne yapsın ölüm /

|
Ahmet
YÜREKLİ
|

rüyalarımız ayarlanmış ay dost
beklerler bizi
ilk düşman çiçeğidir elleri
uykularda vurulacağız
gel ay dost
acıda buluşsun gözlerimiz

acı gibi vahşi olsun isterdim
gözbebeklerindeki gülüş
zindanlara insin isterdim
yani aramızda .../...

depreşir yüreğimin göksuları

İsmail
FERAHKÖSE

— her gece
bir sabaha
gebe .../...

bir melek dürtüsü başlar gecedin
ardında sabahın gürsesli davutları
çırpıntı yöresi bedenimde iblis ruhları
mel'un bacağı kırarım / dimdik ayaktayım
O'na kurbanım / huzurda kapaktayım

pişirir tepemi güneş / ya da
öğle zamanı /

başlar dimdik beden kıyamda
gündüz - gece üç zaman daha

hep katındayız o ilahi çağrıyla
yüzdönmüşler bilmem hangi nanede
hangi cehennemlere bağlıdır yuları
işlenmemiş günahlarımı saymazsak
her zaman O'nu anarak
depreşir yüreğimin göksuları
diğerlerinin buzlanmış sanki kanı
hele hele kesersen bu ovayı
görünür pelte pelte akanı

bu yolda yürümek güç arslanım
dibi dikenli bu yolların
yarınları simsiyah gece
— ama olsun —
her gece bir sabaha gebe
her dünya bir mahşere

GÜNDOĞDU

kan bir yandan
bir yandan gözyaşı
önce biz
sonra gündeğdu

COSKUN orman ürünleri

TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

- * SUNTA
- * FORMİKA
- * KONTRAPLAK
- * DURALİT

- * GÜRGEN
- * KAPLAMA
- * TUTKAL
- * BOYA

toptan ve perakende

Tlf. : 21891

Turhan Cemal Beriker Bulvarı, Karaisalı Kavşağı

ADANA

NUR

Gömlekleri

- * kalite
- * şıklık
- * zerafet
- * ucuzluk

tel. : 16267

kurtuluş cad. no. 12-19

ADANA

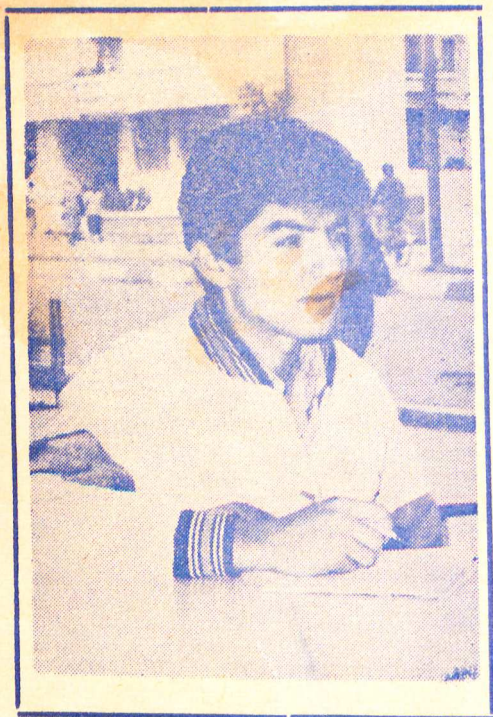
GÜRPINAR MATBAASI

her türlü
baskı
işlerinizde
hizmetinizdedir

Telefon : 132 44

Abidinpaşa cad. 20 sk. no. 1

ADANA

Ahmet

ATÜ Merkez Kütüphanesi

811/YÜR

||
şir

||
öykü

||
söyleşi
||

Fiyatı : 100 TL.